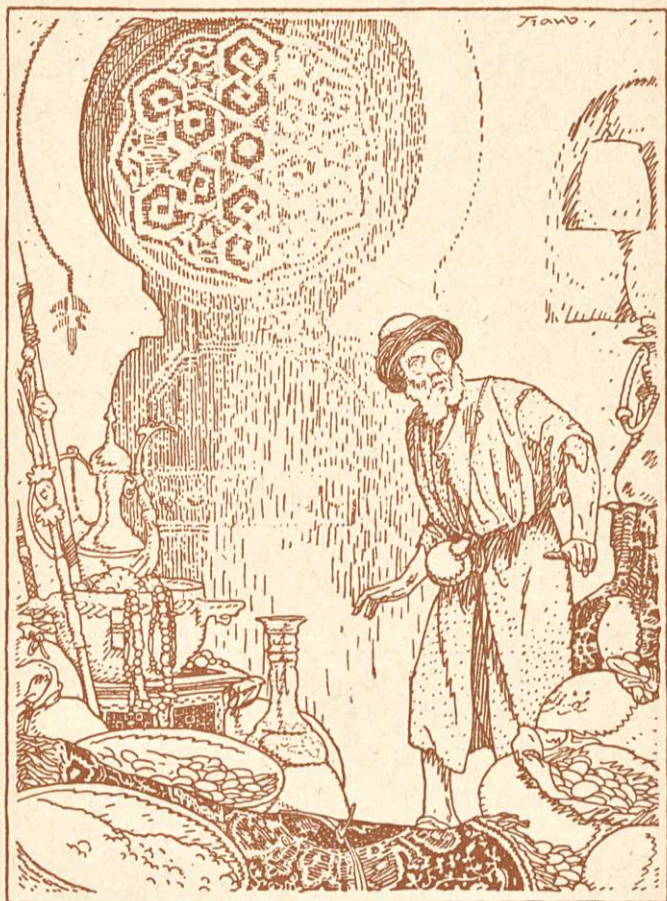
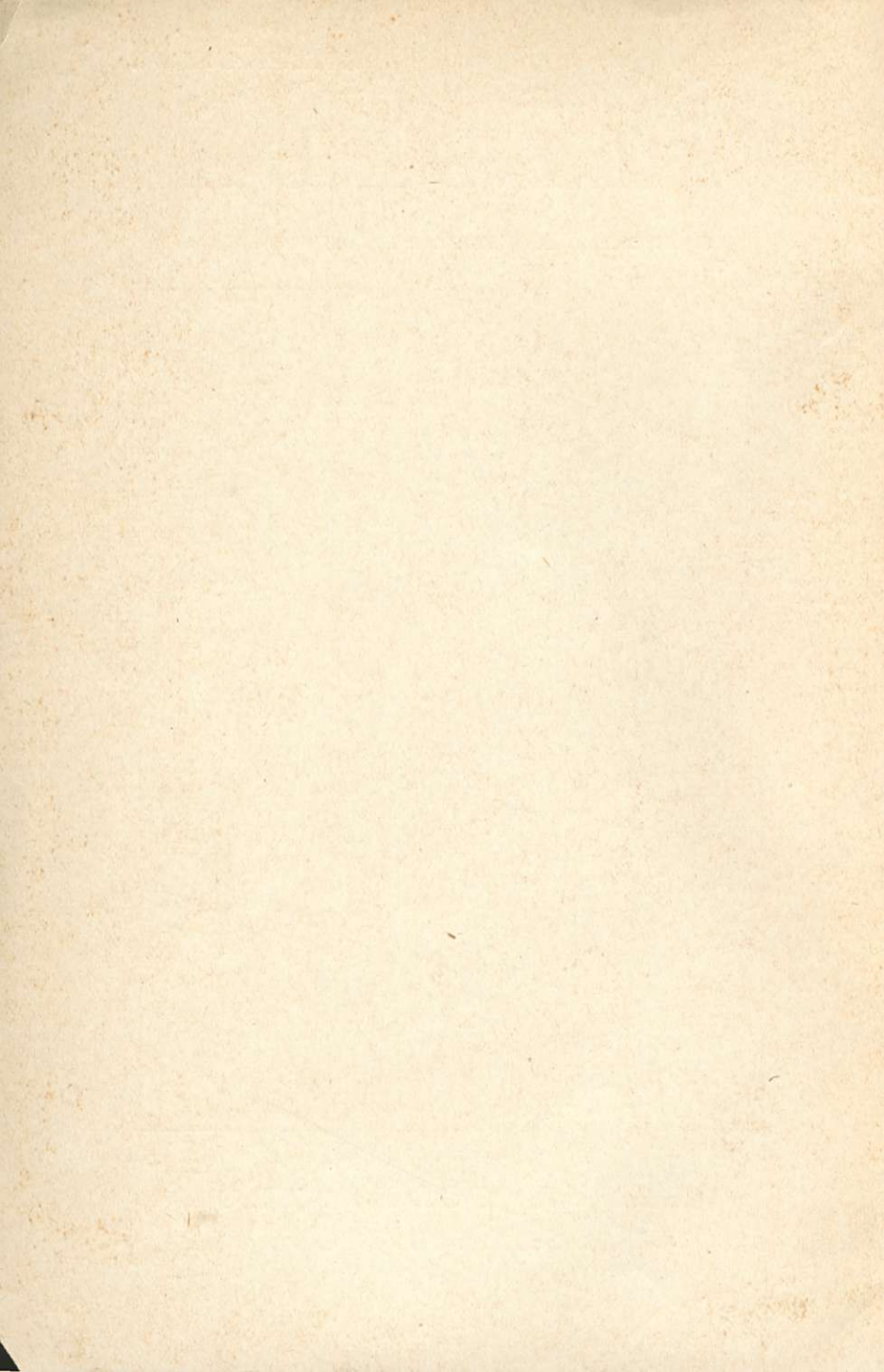

ALIBABA

ja neljäkymmentä rosvoa

WERNER SÖDERSTRÖM
OSAKEYHTIÖ

ALI BABA
JA NELJÄKYMMENTÄ
ROSVOA

PORVOOSSA
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖN
KIRJAPAINOSSA PORVOOSSA 1925

Ali Baba kiipesi tuuheaan puuhun, josta hän saattoi nähdä kaikki, mitä alhaalla tapahtui.

TARINA ALI BABASTA JA NELJÄSTÄKYMMESESTÄ ROSVOSTA.

Eräässä persialaisessa kaupungissa asui kaksi veljestä, Kasim ja Ali Baba. Heidän isänsä oli jättänyt jälkeensä vain aivan pikuruisen omaisuuden, jonka nämä olivat keskenänsä panneet tasan. Mutta Kasim nai vaimon, joka heti häitten jälkeen peri hyvinvarustetun kauppapuodin, suuren tavaravaraston ja joukon maatiloja, niin että hänestä yhdellä iskulla tuli hyvinvoipa mies. Ali Baba sitävastoin nai vaimon, joka oli yhtä köyhä kuin hän itsekin. Hän asui köyhästi ja elätti itseään ja perhettään hakkaamalla läheisestä metsästä halkoja; ne hän sitten kolmella aasilla, jotka olivat hänen ainoa omaisuutensa, kuljetti kaupunkiin ja moi.

Eräänä päivänä, kun Ali Baba jälleen oli metsässä ja juuri oli saanut hakatuksi niin paljon halkoja kuin hänen aasinsa jaksoivat kantaa, näki hän yhtäkkiä kaukana suuren pölypilven, joka lähestyi sitä paikkaa, missä hän oli. Hän katseli tarkkaavaisena pölypilveä ja huomasi pian, että siinä olikin suuri ratsasjoukkue, joka läheni nopeaa vauhtia.

Ali Baba ajatteli, että tulijat hyvinkin saattoivat olla rosvoja, ja päätti senvuoksi jättää aasinsa oman onnensa nojaan ja pelastaa vain oman nahkansa. Hän kiipesi tuuheaan puuhun, josta hän saattoi nähdä kaikki, mitä alhaalla tapahtui, joutumatta itse nähdyksi. Puu oli yksinäisen kallion juurella, joka oli paljon korkeampi kuin puu ja niin jyrkkä, ettei sille voinut nousta.

Ratsastajat olivat isoja, komeita miehiä ja olivat he hyvin aseistetut. He nousivat ratsailta kallion luona, ja Ali Baba, joka laski heitä olevan neljäkymmentä, saattoi heidän kasvoistaan ja koko olennostaan varmasti päätellä heidän olevan rosvoja. Eikä hän erehtynytäkään: nämä olivat tosiaan rosvoja, jotka kuitenkin eivät vähimmässäkään määrässä häirinneet tätä paikkakuntaa, vaan jotka harjoittivat ammattiaan kaukana täältä, pitäen tätä vain kokoontumispaikkanaan.

Hänen arvelunsa vahvistuivat yhä, kun hän edelleen seurasi heidän puuhiaan. Jokainen ratsastaja riisui suitset hevoseltaan, sitoi sen kiinni, heitti sen eteen täysinäisen ohrasäkin, joka oli ollut hänen takanaan hevosen selässä ja irroitti sitten satulareppunsa. Useimmat näistä näyttivät Ali Baban mielestä niin ras-kailta, että hän arveli niiden olevan täynnä kultaa ja hopeaa.

Rosvoista muhkein, jota Ali Baba piti päällikkönä, lähestyi kantamuksineen kalliota ja päästyään pensaikon läpi, lausui hän sanat: »Sesam, aukenel!» Tuskin oli rosvopäällikkö nämä sanat lausunut, kun kallioon aukeni leveä käytävä, josta päällikkö antoi koko väkensä mennä edellään sisään. Itse meni hän viimeisenä, ja portti sulkeutui jälleen.

Rosvot viipyivät kauan kallioluolassa. Ali Baba aikoi jo, uhkaavasta vaarasta huolimatta, kavuta alas puusta ja rientää pois jonkun rosvohevosen selässä, kun portti viimein taas avautui. Neljäkymmentä rosvoa astui luolasta ulos, ja päällikkö, joka oli viimeksi mennyt sisään, oli nyt ensimmäisenä ja antoi kaikkien toisten mennä ohitse. Ali Baba huomasi, että hänen sanansa: »Sesam, sulkeudul!» nyt saivat oven sulkeutumaan. Kukin palasi nyt hevosensa luo, pani sille suitset suuhun, kiinnitti reppunsa

Ja hän näki täällä suuret määrät ruokavaroja, pakoittain oivallista kauppatavaraa, silkki- ja kultakirjokankaita ja kokonaisia vuoria kallisarvoisia mattoja.

satulaan ja hyppäsi selkään. Kun päällikkö näki, että kaikki olivat valmiit, asettui hän etunenään ja ratsasti heidän kanssaan pois samaa tietä kuin oli tullutkin.

Ali Baba seurasi rosvoja silmillään, kunnes heitä ei enää näkynyt. Sitten kiipesi hän hitaasti alas puusta. Koska hän hyvin muisti

sanat, joiden voimalla rosvopäällikkö oli avannut portin, valtasi hänet halu koettaa, olisiko ehkä noilla sanoilla hänenkin lausuminaan sama voima. Hän tunkeutui pensaston läpi, löysi oven, asettui sen eteen ja sanoi: »Sesam, aukene!» Ja katso, silmänräpäyksessä aukeni ovi selkoselälleen.

Ali Baba odotti näkevänsä synkän ja pimeän paikan; mutta suuri oli hänen hämmästyksensä, kun hän näki, että kallion sisus olikin valoisa ja avara ja ihmiskäsin suureksi muodostettu saaden valonsa ylhäällä olevasta keinotekoisesta aukosta. Ja hän näki täällä suuret määrät ruokavaroja, pakoittain oivallista kauppatavaraa, silkki- ja kultakirjokankaita ja kokonaisia vuoria kallisarvoisia mattoja. Mutta erikoisesti kiintyi hänen huomionsa suureen kulta- ja hopearahamäärään; niitä oli kasoissa ja nahkaisissa, vierivieressä seisovissa pusseissa tai säkeissä. Hänestä näytti siltä kuin olisi tämä kallioluola, ei vain vuosia vaan vuosisatoja ollut rosvojen piilopaikkana.

Ali Baba ei kauan aikaillut; hän astui luolaan ja niinpiankuin hän oli sinne päässyt, sulkeutui ovi. Tästä hän ei kuitenkaan säikähtänyt; hänhän tunsı salaisuuden sen avaamiseksi. Hän kävi käsiksi vain kultarahoihin ja varsinkin pusseissa oleviin. Niistä hän otti niin paljon kuin jaksoi kantaa ja saattoi sälyttää kolmelle aasilleen. Hän kuormitti ne pusseilla ja saadakseen nämä salassa kuljetetuiksi, peitti hän ne haloilla, niin ettei kukaan saattanut mitään epäillä. Kun hän oli valmis, asettui hän oven eteen ja tuskin oli hän lausunut sanat: »Sesam, sulkeudu!» kun se jo jälleen sulkeutui.

Ali Baba palasi kaupunkiin ja saavuttuaan talonsa luo ajoi aasinsa pieneen pihaan, sulkien portin huolellisesti. Tämän tehtyään hän otti pois ne muutamat halot, joiden alle hän oli aarteensa piilottanut, kantoi pussit huoneeseen ja asetti ne pöydälle vaimonsa eteen, joka istui sohvalla.

Vaimo koetteli niitä käsin ja kun hän huomasi, että ne olivat täynnä kultaa, arveli hän, että hänen miehensä oli ne varastanut. Senyuoksi nuhteli hän tätä ankarasti. Mutta Ali Baba keskeytti hänet sanoen: »Ole huoleti, vaimoseni äläkä sellaista murehdi! Minä en ole mikään varas; sillä tämän kaiken olen vain ottanut varkailta. Iloitse siis hyvästä onnestammeli» Hän tyhjensi pussit ja niistä tuli esille niin suuri kasa kultaa, että se aivan häikäisi hänen vaimoaan. Ja nyt kertoi mies hänelle koko jutun alusta loppuun ja käski häntä pitämään asian salassa.

Kun vaimo oli tointunut kummastuksestaan ja säikähdyksensä, iloitsi hän miehensä kanssa tästä ihmeellisestä onnesta ja tahtoi laskea rahat yksitellen. »Rakas ystävä», sanoi Ali Baba hänelle, »se ei ole viisasta; sitä hommaa et ikinä saisi valmiiksi. Minä kaivan kuopan ja piilotan rahat sinne; meillä ei ole vähääkään aikaa hukattavana.» — »Olisi sentään hyvä, jos edes osapuilleen tietäisimme, paljonko sitä on. Minä haen naapurista pienen mitan ja mittaan rahat sillä sillä välin kuin sinä kaivat kuoppaa.» — »Rakas ystävä», sanoi Ali Baba, »se ei meitä lainkaan hyödyttäisi, ja minä neuvon sinua, jätä se tekemättä! Voithan sentään tehdä, niinkuin haluat, mutta älä unohda pitää asiaa salassa.»

Haluaan noudattaen meni Ali Baban vaimo lankonsa Kasimin luo, joka asui heitä lähellä. Kasim ei ollut kotona, ja silloin kääntyi hän tämän vaimon puoleen pyytäen saada muutamaksi silmänräpäykseksi lainata hänen mittaansa. Käly kysyi, halusiko hän suurta vai pientä mitta, ja Ali Baban vaimo pyysi pientä. »Hyvin kernaasti», vastasi käly; »odotahan hetkinen, minä haen sen sinulle.»

Käly haki mitan; mutta koska hän tiesi Ali Baban köyhyiden, oli hän utelias saamaan selville, mitä viljaa hänen vaimonsa nyt aikoi mitata, ja niin hänen päähänsä pälkähti sivellä hiukan taikinaa mitan pohjalle.

Palattuaan kotiin Ali Baban vaimo mittasi heti kaiken kultan. Hän oli sangen tyytyväinen tulokseen ja ilmoitti sen miehelleenkin, joka juuri oli saanut kuopan kaivetuksi.

Sillä välin kuin Ali Baba kätki rahat kuoppaan, vei hänen vaimonsa mitan takaisin kälylleen. Mutta hän ei huomannut, että pohjaan oli tarttunut pieni kultarahka. »Rakas käly», sanoi hän, »näet, etten ole pitänyt mittaasi liian kauan. Kiitän sinua siitä! Tässä saat sen takaisin.»

Tuskin oli Ali Baban vaimo kääntänyt Kasimin vaimolle selkensä, kun tämä kurkisti mitan sisään. Kylläpä hän hämmästyti nähdessään pohjaan tarttuneen kultarahan! »Kuinka ihmeessä», sanoi hän, »Ali Baballa on kultaa kasoittain; mistähän tuo katala on sen ottanut?» Ja kun Kasim tuli kotiin, sanoi hän tälle: »Sinä luulet olevasi rikas mies, Kasim, mutta siinä erehdyt. Ali Baba on tuhat kertaa rikkaampi sinua, sillä hän ei voi enää laskea kultaansa, vaan hänen täytyy se mitata.» Kasimin pyynnöstä kertoi hän, miten oli päässyt asiasta perille; samalla näytti hän hänelle kultarahaa, joka oli tarttunut mitan pohjaan.

Sensijaan että olisi sydämensä pohjasta iloinnut tähän saakka niin köyhän veljensä onnesta, joutui Kasim kateuden valtaan, joka ei antanut hänelle ollenkaan rauhaa. Hän ei voinut nukkua koko yönä ja seuraavana aamuna meni hän vielä ennen auringonnousua Ali Baban luokse. Siitä saakka, kun hän meni naimisiin rikkaan lesken kanssa, ei hän ollut enää pitänyt Ali Babaa veljenään. Nyt puhutteli hän häntä näin: »Ali Baba, sinä olet kovin umpimielinen asioissesi. Sinä näyttelet köyhää, kärsivää, kerjäläistä ja kuitenkin mittaat kultaa kasoittain.»

»Veli hyvä», vastasi Ali Baba, »en ymmärrä, mitä tahdot sanoa; selitä tarkemmin!» »Älä yhtään teeskentele», vastasi Kasim ja näytti hänelle kultarahaa, jonka vaimo oli hänelle antanut. »Kuinka monta tällaista kultarahaa sinulla on? Vaimoni löysi tämän sen mitan pohjalta, jonka sinun vaimosi eilen häneltä lainasi.» Nyt ei Ali Baballa ollut muuta neuvona kuin ilmaista koko asia veljelleen, ja hän kertoi tälle, kuinka hän oli löytänyt rosvojen piilopaikan; samalla tarjoutui hän jakamaan aarteen veljensä kanssa, jos tämä vain pitäisi asian omana tietonaan.

»Niin, sitä minä vaadin muutenkin», sanoi Kasim ylpeästi; »mutta», lisäsi hän, »tahdon myös aivan tarkalleen tietää, missä aarre on, miten voin sen tuntea ja mitä tietä pääsen itse kätköpaikalle, kun tahdon sinne mennä; muutoin haastan sinut oikeuden eteen. Jollet tähän suostu, ei sinulla ole enää mitään toivoa, vaan menetät senkin, mitä sinulla on; mutta minä kyllä saan palaksi ilmiannosta oman osuuteni.»

Enemmän hyvántahtoisuudesta kuin pelästyneenä rikkaan veljensä häpeämättömistä uhkauksista myöntyi Ali Baba täydelleen kaikkeen, mitä tämä vaati, ja ilmaisi hänelle myös ne taikasanat, jotka tämän täytyisi lausua päästäkseen luolaan ja taas sieltä ulos.

Enempää ei Kasim halunnutkaan tietää. Seuraavana aamuna lähti hän liikkeelle jo ennen päivänkoittoa, mukanaan kymmenen muulia, jotka hän oli kuormittanut suurilla arkuilla; ne kaikki aikoi hän täyttää kullalla päättäen toisella aarteenhakumatkalla ottaa mukaan vielä paljon useampia sellaisia arkkuja, jos luolassa satuisi olemaan enemmänkin tuotavaa. Hän kulki neuvottua tietä, kunnes saapui kallion juurelle. Sitten etsi hän oven ja lausui: »Sesam, aukene!» Ovi aukeni, hän astui sisään, ja ovi sulkeutui heti jälleen. Suuri oli hänen hämmästyksensä, kun hän näki luolassa paljon enemmän rikkauksia, kuin Ali Baban kertomuksen

perusteella oli voinut ajatellakaan, ja yhä suuremmaksi kasvoi hänen ihmetyksensä, kun hän tarkasteli kaikkea tuota lähemmin. Nautittuaan silmillään tarpeeksi kauan kultamäärästä otti hän säikeistä niin monta kuin jaksoi kantaa ja meni ovelle. Mutta kun hän nyt ajatteli kaikkea muuta enemmän kuin sitä, mikä hänelle tällä hetkellä oli tärkeintä, kävikin niin, ettei hän enää muistanut tarvittavaa sanaa ja sesam'in asemesta sanoi hän: »Ohra, aukenel!» Mutta kauheasti hän säikähti nähdessään, ettei ovi auennutkaan. Nyt luetteli hän vielä muita viljalajien nimiä, muttei vain oikeata, ja ovi pysyi suljettuna.¹ Kauhu ja tuska valtasi hänet, ja mitä enemmän hän ponnisteli palauttaakseen muistiinsa sanan sesam, sitä enemmän hän hämmentyi. Epätoivoissaan heitti hän säkit maahan, käveli pitkin askelin edestakaisin luolassa, eivätkä kaikki häntä ympäröivät rikkaudet viehättäneet häntä enää rahtuakaan.

Puolenpäivän tienoissa palasivat rosvot takaisin luolaansa, ja kun he sitä lähestyessään huomasivat Kasimin arkuilla kuormitetut muulit, tulivat he kovin levottomiksi ja tähystelivät niiden omistajaa. Kun eivät he nähneet ketään, ajoivat he hajalle nuo kymmenen muulia, jotka Kasim oli unohtanut sitoa kiinni, ja ne hajaantuivat metsään ja hävisivät pian näkyvistä. Sillävälin kuin nyt muutamat rosvoista piirittivät kallion, astui päällikkö muiden kanssa alas hevosen selästä, meni sapeliaan välkytellen suoraan ovelle, lausui sanat, ja ovi aukeni.

Kasim, joka oli luolaan kuullut hevosten kaviciden töminän, ei enää epäillyt lainkaan, että rosvot nyt lähestyivät ja että hän itse oli hukassa. Kuitenkin aikoi hän koettaa pelastua; senvuoksi asettui hän juuri oven eteen syöksyäkseen ulos heti, kun se aukenisi. Tuskin oli hän kuullut unohtamansa sesam-sanan ja nähnyt oven aukenevan, kun hän ryntäsi ulos niin rajusti, että kaatoi päällikön maahan. Mutta toisten rosvojen kynsistä ei hän päässyt livahtamaan; näillä oli samoin välkkyvä sapeli kädessään, ja he löivät Kasimin heti paikalla kuoliaaksi.

Rosvot huomasivat oven lähellä säkit, jotka Kasim oli heittänyt siihen, ja veivät ne takaisin entiselle paikalleen, mutta he eivät huomanneet, että Ali Baban viemät säkit puuttuivat. Kun he nyt yhdessä neuvottelivat tapahtumasta, käsittivät he kyllä, miksei Kasim ollut päässyt ulos luolasta; mutta miten hän oli päässyt sisään, sitä he eivät voineet ymmärtää. He arvelivat, että

¹ Sesam = eräs aasialainen viljelyskasvi.

Kasim ehkä oli laskeutunut ylhäältäpäin alas luolaan; mutta tämä osoittautui mahdottomaksi. Myöskään eivät he voineet otaksua hänen tulleen sisään oven kautta, sillä silloinhan hänen olisi täytynyt tietää sen avaamisen salaisuus, eikä sitä heidän luulonsa mukaan tiennyt kukaan muu kuin he itse. Olipa nyt asian laita kuinka tahansa, nyt oli kysymys vain siitä, miten he saisivat rik kautensa parempaan turvaan, ja päätökseksi tuli, että he jakavat Kasimin ruumiin neljään osaan ja ripustavat ne lähelle luolan ovea kaksi oikealle ja kaksi vasemmalle puolelle, peloittavaksi esimerkiksi jokaiselle, joka uskaltaisi ryhtyä samantapaiseen yritykseen. Sitten jättivät he turvapaikkansa suljettuaan sen tarkasti, nousivat ratsaille ja lähtivät taas tavalliseen ammattiinsa, ryöstämään karavaaneja.

Tällä aikaa oli Kasimin vaimo käynyt kovasti levottomaksi, kun synkkä yö teki tulolaan, eikä hänen miehensä vielä ollut palannut kotiin. Huolestuneena meni hän Ali Baban luo ja sanoi hänelle: »Rakas lanko, sinä tiedät varmaankin, että veljesi Kasim on mennyt metsään ja tiedät myöskin, missä tarkoituksessa hän sinne lähti. Hän ei ole vielääkään palannut kotiin, ja minä pelkään, että häntä on kohdannut jokin onnettomuus.» Ali Baba arveli samaa; mutta kälylleen hän sanoi, ettei tämän pitäisi kuitenkaan sen tähden olla levoton; sillä epäilemättä oli Kasim katsonut parhaaksi palata kaupunkiin vasta myöhemmin.

Kasimin vaimo uskoi tämän helposti jo siitäkin syystä, että hän ymmärsi, kuinka tärkeätä hänen miehelleen olisi saada asia pysymään salassa. Hän palasi siis takaisin kotiin ja odotti kärsivällisesti keskiyön tienoille saakka. Mutta nyt kasvoi hänen huolensa ja tuskansa kaksinkertaiseksi, sitäkin enemmän, kun ei hän mitenkään voinut antaa sille valtaa huutamalla ja valittamalla. Nyt katui hän uteliaisuuttaan ja suurta kateellisuuttaan. Koko yön hän itki ja päivänkoitteessa kiiruhti hän jälleen Ali Baban luo.

Ali Baba varusti heti kolme aasiansa ja lähti metsään kehoitettuaan ensin Kasimin vaimoa hillitsemään surunsa. Koko matkalla ei hän tavannut veljeään eikä tämän muuleja. Saavuttuaan kallion luo näki hän verta luolan sisäänkäytävän vieressä, ja sen arvasi hän ennustavan pahaa. Hän astui ovelle ja lausui sanat. Ovi aukeni, ja ensimmäisenä kohtasi hänen katseensa veljen neljään osaan jaetun ruumiin. Tämän surullisen näyn nähdessään ei hän kauaa arvellut, vaan päätti heti tehdä veljelleen viimeisen kunniapalveluksen, sillä nyt ei hän enää ajatellut, miten vähäinen

Kasimin häntä kohtaan osoittama veljenrakkaus oli ollut. Luolasta löysi hän kaikenlaisia kankaita, joihin hän kääri veljen ruumiin kappaleet; hän teki niistä kaksi kääröä ja asetti ne yhden aasinsa selkään; kuorman päälle latoi hän halkoja, ettei kukaan huomaisi mitään. Molemmat muut aasit kuormitti hän muitta mutkitta täysillä kultasäkeillä, joiden päälle hän taaskin latoi halkoja. Tämän tehtyään ja käskettyään oven jälleen sulkeutua lähti hän takaisin kaupunkiin; kuitenkin odotti hän varovaisuuden vuoksi metsän laidassa yön tuloon saakka.

Tultuaan kotiin ajoi hän vain nuo kaksi kullalla kuormitettua aasia pihalle ja jätti vaimonsa tehtäväksi kuormain purkamisen. Kerrottuaan hänelle muutamin sanoin Kasimin kohtalon ajoi hän kolmannen aasin kälynsä luo. Ali Baba koputti ovelle, ja sen avasi eräs palvelustyttö, nimeltään Morgiane. Tämä oli viisas ja kekseliäs orjatar, sen tiesi Ali Baba hyvin. Mentyään siis takaisin pihalle ja nostettuaan aasin selästä halot ja molemmat käärot veti hän Morgianen syrjään ja sanoi hänelle: »Morgiane, ensimmäinen, mitä vaadin sinulta, on ehdoton vaikeneminen. Nämä kaksi kääröä sisältävät herrasi ruumiin. Meidän on nyt mietittävä keino, miten haudata hänet niin kuin olisi hän kuollut luonnollisen kuoleman. Vie minut emäntäsi luo ja kuuntele tarkasti, mitä minä sanon hänelle!» Morgiane ilmoitti hänen tulonsa emännälleen, ja seuraten häntä astui Ali Baba huoneeseen.

»No, lanko», huudahti leski kärsimättömänä, »mitä tietoja sinulla on tuotavana miehestäni? Kasvosi eivät näytä juuri iloisilta.» »Käly», vastasi Ali Baba, »en voi sanoa sinulle mitään, enenkuin lupaat kuunnella minua alusta loppuun saakka avaamatta suutasi. Tapahtuman jälkeen, jonka kerron sinulle, on yhtä tärkeätä oman etusi kannalta kuin minunkin, että asia jää salaisuudeksi.» — »Ah!» huudahti käly puoliääneen, »tämä alku vakuuttaa minut siitä, ettei mieheni enää ole elävien joukossa; mutta samalla käsitan kyllä, kuinka välttämätöntä on vaatimasi vaitiolo. Tosin täytyy minun pakottaa itseni siihen; mutta puhu vain, minä kuuntelen.» Tämän jälkeen kertoi Ali Baba kälylleen kaikki matkansa vaiheet aina paluuseensa saakka Kasimin ruumiin kanssa. »Käly», lisäsi hän, »nyt on sinulla tosin syytä olla surullinen. Tätä onnettomutta ei voi enää auttaa; mutta minä tarjoudun yhdistämään sen vähän omaisuuden, minkä Jumala on minulle antanut, sinun omaisuuteesi ja naimaan sinut. Samalla vakuutan sinulle, ettei vaimoni tule olemaan mustasukkainen, ja että te tulette varmasti

sopimaan keskenänne oikein hyvin. Mutta jokaisen täytyy uskoa, että veljeni on kuollut luonnollisella kuolemalla, ja tässä asiassa voit sinä mielestäni luottaa täydelleen Morgianeen. Myös minä puolestani teen kaiken voitavani asian edistämiseksi.»

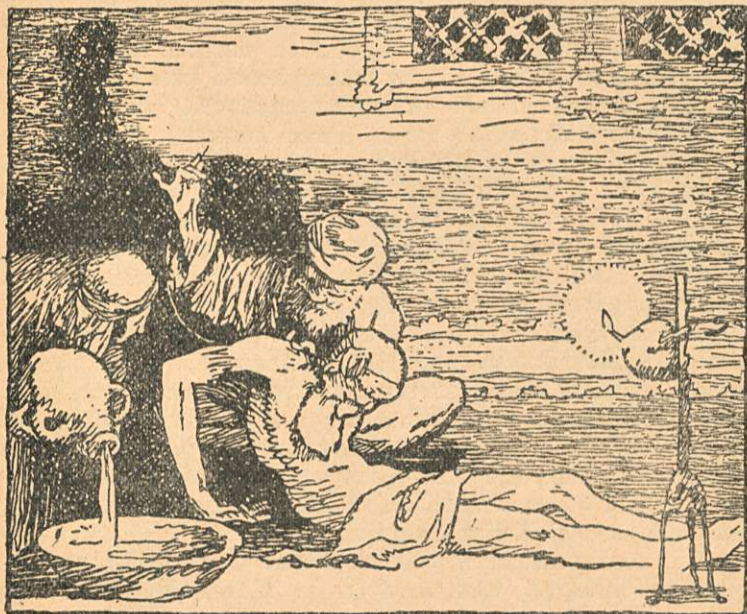
Mitäpä saattoi Kasimin leski nyt tehdä muuta kuin hyväksyä Ali Baban ehdotuksen! Hän kuivasi kyynleensä ja koetti näyttää tyyneltä. Tähän mielentilaan jätti Ali Baba hänet ja kehottettuaan Morgianeä näyttämään hyvin osansa palasi hän aaseineen takaisin kotiin.

Morgiane teki, mitä hänen oli odotettukin tekevän. Heti, kun Ali Baba oli lähtenyt pois, meni hän erään lähellä asuvan apteekkarin luokse ja pyysi eräitä pillereitä, joita käytetään vaarallisissa sairastapauksissa. Apteekkari antoi hänelle muutamia sellaisia rahalla, jonka tyttö laski pöydälle, ja kysyi, kuka oli sairaana. »Ah!» vastasi tyttö syvästi surullisena, »itse Kasim, hyvä isäntäni. Hänen sairautensa laadusta ei päästä selvyiteen; hän ei puhu mitään eikä voi syödä mitään.» Näin sanoen otti hän lääkkeet ja lähti pois. Seuraavana aamuna tuli Morgiane jälleen apteekkarin luo ja pyysi kyynleet silmissä jotain lääkettä, jota voi antaa sairaalle äärimmäisessä vaarassa; jollei tämä lääke tekisi Kasimia terveeksi, niin olisi kaikki toivo paranemisesta mennyttä. »Ah», sanoi Morgiane syvästi surullisena otettuaan lääkkeen apteekkarin kädestä, »pelkään suuresti, ettei tämä lääke auta enempää kuin pilleritkään. Ah, kuinka hyvä isäntä hän olikaan, ja nyt täytyy minun kadottaa hänet!» Kun vielä nähtiin Ali Baban ja hänen vaimonsa koko päivän kulkevan surullisin kasvoin Kasimin ja oman kotinsa välillä, niin ei kukaan ihmetellyt Kasimin vaimon ja Morgianen valituksia, kun tieto Kasimin kuolemasta illalla levisi.

Seuraavana aamuna meni Morgiane torille erään vanhan, rehellisen rajasuutarin luo, joka avasi myymälänsä aina ensimmäisenä, paljon ennen muita. Tyttö tervehti häntä ystävällisesti ja painoi kultarahan hänen käteensä. Rajasuutari, joka tunnettiin kaikkialla kaupungissa nimellä Baba Mustafa, oli sangen iloinen veijari, jolla oli aina hauskoja päähänpistoja. Hän katseli rahaa tarkasti, koska ei vielä ollut selvä päivä. Tultuaan vakuutetuksi siitä, että se todellakin oli kultaa, sanoi hän: »Kaunis juomarahal! Mikä on käskynne? Olen valmis kaikkeen.» — »Baba Mustafa», sanoi Morgiane hänelle, »ota kaikki työkalusi, jotka tarvitset paikkaamiseen, ja tule heti mukaani; mutta sinun on annettava minun

sittoa silmäsi!» Baba Mustafa koetti vastustella. Mutta Morgiane painoi toisen kultarahan hänen käteensä ja sanoi: »En vaadi sinulta mitään, mitä et kunnian miehenä voisi täyttää. Tule nyt äläkä ole turhaan levoton!»

Nyt seurasi Baba Mustafa tyttöä, annettuaan hänen ensin sitoa silmänsä, tämän kuolleen isännän taloon, ja liina otettiin hänen

Morgiane sanoi hänelle: »Olen tuonut sinut tänne sitä varten, että neuloisit nämä neljä kappaletta yhteen».

silmiltään pois vasta siinä huoneessa, johon Morgiane oli kantanut ruumiin ja sovittanut sen neljä osaa yhteen. »Baba Mustafa», sanoi Morgiane nyt hänelle, »olen tuonut sinut tänne sitä varten, että neuloisit nämä neljä kappaletta yhteen. Älä hukkaa aikaa; kun olet saanut työn valmiiksi, saat vielä kultarahan.» Kun Baba Mustafa oli valmis, sitoi Morgiane taas hänen silmänsä, ja pistettyään hänen käteensä luvatus kolmannen kultarahan ja pyydettyään häntä olemaan vaiti asiasta johti hänet takaisin paikalle,

mistä oli noutanutkin hänet, ja vasta täällä otti hän liinan taas pois hänen silmiltään.

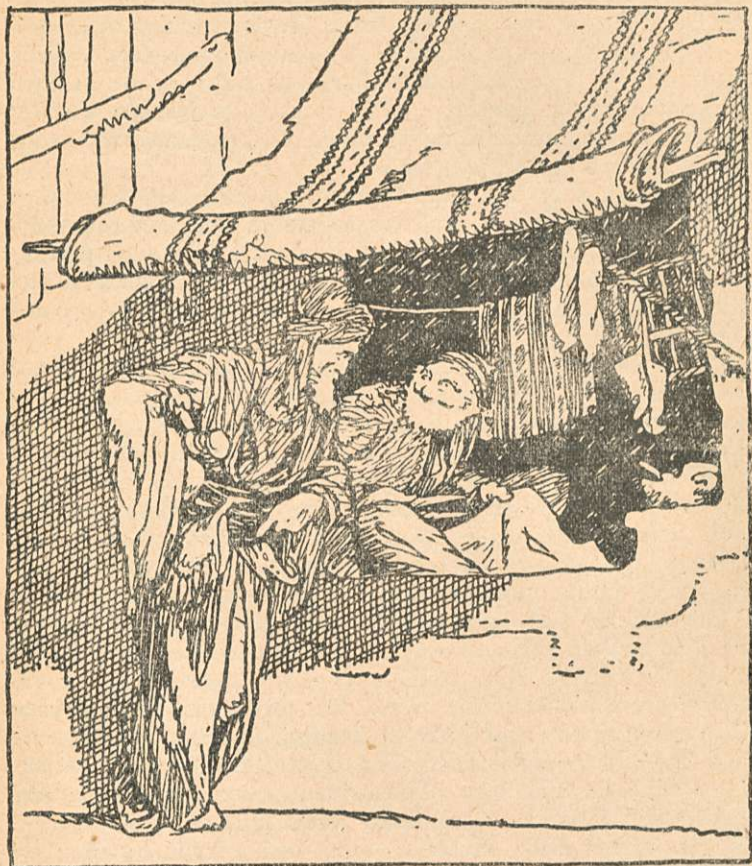
Morgiane oli varannut kuumaa vettä Kasimin ruumiin pesua varten, ja Ali Baba, joka oli palannut taloon yhdessä hänen kanssaan, pesi ruumiin, suitsutti siihen pyhää savua, verhosi sen käärinliinoihin ja asetti sen arkkuun. Erään hurskaan papin, joka toimitti ruumiinsiunauksen, ja naapureiden ja ruumiinkantajien seuraamana vietiin Kasimin ruumis hautausmaalle ja haudattiin.

Kasimin vaimo jäi kotiin saadakseen antautua surunsa valtaan ja äänekkäästi valittaakseen naapureittensa kanssa, jotka olivat tulleet hautajaisjuhlaan surkutellakseen leskeä. Niin jäi Kasimin onneton kuolema Ali Baban, hänen vaimonsa, Kasimin lesken ja Morgianen väliseksi salaisuudeksi, ja nämä neljä henkilöä säilyttivät sen niin huolellisesti, ettei ainoakaan ihminen kaupungissa epäillyt edes mitään, saaticka sitten saanut tietää asian todellista laitaa. Kolme tai neljä päivää Kasimin hautajaisten jälkeen kuljetti Ali Baba ne vähäiset kalut, mitä hän omisti, sekä rosvojen aarreluolasta saamansa rahat, viimeksimainittu yönaikaan, veljensä lesken taloon asuakseen tästä lähtien siellä. Siten saattoi hän myös julkiseksi tiedoksi avioliittonsa kälynsä kanssa, ja koska tämän tapaiset avioliitot muhamettilaisten uskonnon mukaan eivät ole mitään tavatonta, ei kukaan ihmetellyt sitäkään. Ali Baballa oli poika, joka hiukan aikaisemmin oli päättänyt oppivuotensa erään huomattavan kauppiaan luona ja saanut häneltä aina hyvät todistukset; tämän huostaan antoi Ali Baba Kasimin kauppapuodin, jotta hän jatkaisi Kasimin ammattia.

Kun rosvoit määrätyn väliajan jälkeen jälleen palasivat piilopaikkaansa metsässä, hämmästyivät he ylenmäärin, kun eivät löytäneet enää Kasimin ruumista. Mutta yhä suuremmaksi kasvoi heidän hämmästyksensä, kun he huomasivat kultasäkkiensä melkoisesti vähentyneen. »Meitä on petetty, olemme hukassa,» sanoi päällikkö, »jollamme nyt pidä tarkoin varaamme ja heti ryhdy tarpeellisiin vastakeinoihin; muutoin menetämme vähitellen kaikki rikkautemme, jotka esi-isämme ja me itse olemme hankkineet niin suurella vaivalla. Vielä on elossa yksi, joka tietää salaisuutemme. Myös hänet on meidän raivattava pois tieltämme. Mitä sanotte tähän, kelpo toverit?»

Rosvopäällikön ehdotus sai vastakaikua koko joukossa; miehet hyväksyivät sen ja sanoivat, että nyt oli jätettävä kaikki muut toimet ja suunnattava kaikki voimat tämän seikan selville saami-

seen. »Juuri sitä», jatkoi päällikkö, »odotinkin teidän rohkeudeltanne ja urhoollisuudeltanne. Mutta ennen kuin muuhun voimme ryhtyä, täytyy teidän joukostanne yhden rohkean, sukkelan

Rosvo astui hänen luokseen ja toivotti hänelle hyvää huomenta.

ja toimekkaan miehen mennä kaupunkiin aseettomana ja matkustavan muukalaisen puvussa ja käyttää kaikki taitonsa saadakseen selville, puhutaanko siellä tuosta omituisesta kuolemasta, joka kohtasi miestä hänen ansionsa mukaan, sekä mainitaanko, kuka

hän oli ja missä talossa hän asui. Se on tällä kertaa tärkeintä. Kiihoittaakseni kuitenkin sitä, joka tulee tähän tehtävään valituksi, ja jottei hän toisi meille väärää tietoa, joka veisi meidät kaikki perikatoon, kysyn teiltä, pidätekö kohtuullisena, että hän siinä tapauksessa, että tiedot ovat väärinä, alistuu kuolemanrangaistukseen?»

Odottamatta toisten mielipidettä sanoi eräs rosvoista: »Minä alistun ehtoon ja pidän suurena kunniana saada panna henkeni alttiiksi tämän asian hyväksi. Jollen onnistu, muistanette ainakin, ettei minulta ole puuttunut hyvää tahtoa eikä rohkeutta edistämään meidän kaikkein yhteistä hyvää.»

Päällikkö ja toverit ylistivät kaunopuheisesti tätä rosvoa, ja sitten tämä pukeutui niin, ettei kukaan voinut pitää häntä rosvona. Hän lähti matkaan yöllä ja järjesti siten, että hän juuri päiväkoiton aikaan tuli kaupunkiin. Saapuessaan toripaikalle näki hän vain yhden ainoan kojun avoinna, nimittäin sen, jossa Baba Mustafa istui.

Baba Mustafa istui naskali kädessään tuolillaan ja oli juuri aikeissa aloittaa työnsä. Rosvo astui hänen luokseen, toivotti hänelle hyvää huomenta ja huomattuaan suutarin jo sangen iäkkääksi sanoi hänelle: »Hyvä mies, sinä alat kovin varhain tehdä työtä; sinun iälläsi on mahdotonta nyt jo nähdä hyvin. Vaikka olisi valoisampaakin, epäilen kuitenkin, olisivatko silmäsi tarpeeksi hyvät paikkuutyöhön.» — »Kuka sinä lienetkin», vastasi Baba Mustafa, »et näytä erikoisesti tuntevan minua. Olen tosin jo sangen vanha, mutta minulla on siitä huolimatta oivalliset silmät, ja todistukseksi siitä sanon sinulle vain, ettei ole kovin kauan siitä, kun neuloin kokoon kuolleen ruumiin paikassa, jossa ei ollut paljon valoisampaa kuin täällä nyt on.» Rosvo ilostui kovin tavatessaan hetikohta miehen, jonka hän toivoi antavan selityksen siihen asiaan, jonka vuoksi hän oli kaupunkiin tullut. »Kuolleen?» kysyi hän kovin hämmästyksissään, ja saadakseen miehen kielenkannan liikkeelle lisäsi hän: »Miksi sitten neuloit kokoon ruumiin? Ilmeisestikin tarkoitat käärinlinaa, johon hän oli verhottu!» — »Ei, ei», vastasi Baba Mustafa, »minä tiedän kyllä hyvin, mitä tarkoitin. Sinä kai mielelläsi kuulisit minun puhuvan siitä, mutta minä en kerro sinulle mitään siitä enää.»

Rosvo otti kultarahan taskustaan, painoi sen Baba Mustafan käteen sanoen: »Minulla ei lainkaan ole tarkoituksena urkkia tietooni salaisuuttasi, vaikkakin voin vakuuttaa sinulle, ettei se minun kauttani pääsisi leviämään, jos sen minulle uskoisitkin. Ainoa,

mitä pyydän sinulta, on, että hyväntahtoisesti kuvaisit tai näyttäisit minulle talon, jossa neuloit ruumiin kokoon.» — »Vaikkakin tekisin sen mielelläni», vastasi Baba Mustafa yrittäen tarjota rahaa takaisin vieraalle, »vakuutan sinulle, että se on aivan mahdotonta. Silmäni nimittäin peitettiin liinalla ja minut vietiin taloon, josta minut tehtäväni täytettyäni tuotiin samalla tavalla takaisin. Näet siis, että minun on mahdotonta täyttää toivomustasi.» — »Mutta muistat kai», kyseli rosvo edelleen, »ainakin jossain määrin vielä tien, jota sinut sidotuin silmin kuljetettiin. Pyydän sinua, anna minun peittää silmäsi, ja sitten menemme yhdessä samaa katua pitkin ja samoista tienhaaroista, joista muistat silloin kulkeneesi. Mutta koska jokainen työntekijä on palkkansa ansainnut, annan sinulle tässä vielä toisen kultarahan. Tule ja tee minulle se ilo!»

Molemmat kultarahat houkuttelivat Baba Mustafaa. Hän katseli niitä kädessään jonkun aikaa vaiti ja koetti päästä päätökseen. Vihdoin otti hän rahapussinsa esille, pisti ne sinne ja sanoi sitten rosvolle: »En tosin voi vakuuttaa muistavani tarkoin tietä, jota minut silloin vietiin. Mutta koska sinä niin haluat, niin tule; tahdon tehdä voitavani muistaakseni sen.»

Rosvo, jolla jo oli liina valmiina, satoi nyt heti Baba Mustafan silmät ja lähti kulkemaan hänen rinnallaan osaksi johtaen häntä, osaksi antaen hänen johtaa itseään, kunnes hän pysähtyi. »Edemmäksi», sanoi Baba Mustafa, »en tietääkseni tullut», ja hän oli todellakin Kasimin talon edessä, missä Ali Baba nyt asui. Ennenkuin rosvo otti liinan hänen silmiltään, piirsi hän nopeasti liitupalalla merkin ovelle ja otettuaan pois liinan, kysyi hän Baba Mustafalta, tiesikö tämä, kuka omisti talon. Baba Mustafa vastasi, ettei hän asunut tässä kaupunginosassa eikä siis voinut sanoa mitään enempää asiasta.

Nähdessään, ettei Baba Mustafalta voinut saada enää enempää tietää, kiitti rosvo häntä hänen vaivoistaan ja antoi hänen palata takaisin kojuunsa. Mutta hän itse lähti jälleen metsään varmasti vakuutettuna siitä, että hänet siellä otettaisiin ilolla vastaan.

Pian sen jälkeen, kun rosvo ja Baba Mustafa olivat eronneet, lähti Morgiane Ali Baban talosta jollekin asialle ja palatessaan huomasi hän rosvon tekemän merkin ovelle. Hän pysähtyi ja tarkasteli sitä huolellisesti. »Mitähän tämä merkinnee?» sanoi hän itsekseen; »onkohan jollakulla pahaa mielessä minun isäntääni kohtaan?» Ja hän otti liidun, merkitsi parin kolmen naapuritalon

ovet samalla merkillä ja meni sitten kotiin virkkamatta asiasta mitään isännälleen ja tämän vaimolle.

Sillävälin jatkoi rosvo matkaansa metsään ja tuli pian muun joukon luokse. Hän kertoi heti matkansa tuloksista kiittäen onneaan, kun oli heti alussa löytänyt miehen, joka yksin saattoi auttaa hänet oikeille jäljille. Kaikki olivat siitä suuresti iloisissaan, ja päällikkö sanoi: »Toverit, nyt ei meillä olle yhtään aikaa hukattavana. Varus-tautukaamme aseilla, mutta niin, ettei se näy päällepäin, ja lähtekäämme liikkeelle menen kaupunkiin yksitellen, jottemme herättäisi epäluuloa. Siellä kokoonnutte te eri haaroilta torille, kun taas minä toverimme kanssa, jonka on tuonut meille tämän hyvän sanoman, haen talon ryhtyäkseen siellä tarkoituksenmukaisiin toimenpiteisiin.»

He lähtivät nyt liikkeelle kaksin ja kolmin ja kulkien aina kohtuullisen välimatkan päässä toisistaan onnistui heidän päästä kaupunkiin epäluuloa herättämättä. Rosvo, joka aamulla oli ollut kaupungissa, vei päällikön kadulle, jossa hän oli merkinnyt Ali Baban talon, ja tultuaan ensimmäiselle Mörkianen merkitsemälle ovelle tarkasteli hän sitä ja sanoi sen olevan oikean. Mutta kun he, jotteivät herättäisi epäluuloa, kulkivat eteenpäin, huomasi päällikkö, että seuraavakin ovi oli samalla tavalla merkitty. Hän näytti sitä oppaalleen ja kysyi, kumpi näistä taloista oli oikea. Rosvo joutui hämilleen eikä voinut vastata mitään varsinkaan, kun hän ja päällikkö huomasivat, että neljän, viiden seuraavan talon ovet oli samalla tavoin merkitty. Valalla vannoi hän päällikölle, ettei ollut merkinnyt muuta kuin yhden ainoan oven, ja lisäsi sitten: »En voi käsittää, kuka on niin samalla tavalla merkinnyt muut ovet; mutta valitettavasti on minun myönnettävä, etten enää voi erottaa omaa merkitsemääni ovea.» Kun päällikkö nyt näki tuumansa rauenneen tyhjiin, lähti hän torille ja lähetti miehilleen sanan, että he tällä kertaa olivat nähneet turhaa vaivaa, eikä ollut muuta neuvona kuin palata takaisin yhteiseen turvapaikkaan. Itse kulki hän edellä, ja kaikki miehet seurasivat häntä samassa järjestyksessä kuin olivat tulleetkin.

Kun joukko oli jälleen koolla metsässä, ilmoitti päällikkö, miksi hän oli käännäyttännyt heidät takaisin. Heti julistettiin opas yksimielisesti kuolemanrangaistuksen ansainneeksi. Tämä itsekin myönsi, että hän oli ansainnut sen, ja vapisematta antoi hän alttiiksi kaulansa sille, jonka tehtävänä oli katkaista se.

Koska joukon yhteiselle hyvälle oli erittäin tärkeitä, ettei

kärsitty häpeä jäisi kostamatta, astui eräs toinen rosvo esiin luvaten onnistuvansa paremmin kuin edeltäjänsä. Niinpä siirrettiinkin tehtävä hänelle. Hän meni kaupunkiin, lahjoi Baba Mustafan, kuten edeltäjänsäkin oli tehnyt, ja Baba Mustafa johti silmät peitettyinä hänet Ali Baban talon edustalle. Rosvo merkitsi sen vähemmän huomattavalla tavalla punaisella liidulla toivoen nyt varmasti erottavansa sen valkealla liidulla merkityistä taloista.

Mutta pian senjälkeen lähti Morgiane taas talosta kaupungille, kuten edellisenäkin päivänä, ja palatessaan takaisin huomasi hänen tarkka silmänsä punaisen merkin. Heti arveli hän sen merkitsevän samaa kuin valkean merkinkin ja hän teki samanlaiset merkit punaisella liidulla naapuritalojen oviin, vieläpä samoille paikoille.

Sillävälän palasi rosvo joukkonsa luo metsään, kertoi, mitä oli tehnyt, ja arveli, että nyt olisi mahdotonta sekoittaa merkittyä talo muihin. Päällikkö ja hänen miehensä uskoivat asian nyt onnistuvan. He lähtivät siis kaupunkiin samassa järjestyksessä ja samoja varovaisuustoimenpiteitä noudattaen kuin päivää ennen. Päällikkö ja opasrosvo kulkivat suoraa päätä Ali Baban kadulle, mutta taas oli heillä edessä sama vaikeus kuin edellisellä kerralla. Päällikkö suuttui ja rosvo joutui samanlaisen hämmennyksen valtaan kuin edeltäjänsä. Ja niin piti päällikkö taas parhaimpana palata mitään aikaansaamatta takaisin. Rosvo, joka oli syypää suunnitelman epäonnistumiseen, kärsi rangaistuksen, johon oli vapaaehtoisesti alistunut.

Koska päällikkö nyt huomasi joukkonsa vähentyneen kahdella kelpo miehellä, otti hän itse suorittaakseen työn ja lähti kaupunkiin, jossa Baba Mustafa teki hänelle saman palveluksen kuin molemmille hänen joukkonsa lähettiläille. Mutta päällikkö ei tehnyt mitään merkkiä Ali Baban taloon, vaan kulki useita kertoja sen ohi ja katseli sitä niin tarkkaan, ettei enää voinut erehtyä sen suhteen. Senjälkeen palasi hän takaisin kallioluolaan ja sanoi odottaville: »Toverit, nyt ei mikään enää voi estää meitä kostamasta perinpohjin sitä ilkeyttä, mitä meitä kohtaan on harjoitettu. Minä tunnen tuon lurjuksen talon tarkalleen ja olen matkalla ajatellut keinoa, millä voimme tarttua asiaan niin vieikkaasti, ettei yksikään ole aavistava mitään luolastamme eikä aarteistamme.» Sitten kertoi hän, miten oli tuuminut selvittää asian, ja kun kaikki suostuivat siihen, käski hän miesten hajautua ympäröiviin kyliin ja kauppaloihin sekä kaupunkiinkin sekä ostaa niistä yhdeksän-

toista muulia sekä kolmekymmentäkahdeksan suurta nahkaista öljysäkkiä, yhden täysinäisenä, mutta muut tyhjinä.

Parin kolmen päivän kuluessa olivat rosvoet saaneet kaiken kokoon. Koska tyhjt säkit olivat suustaan tarkoitukseensa hiu-kan liian ahtaita, antoi päällikkö laajentaa niitä vähän. Sitten jokai-nen hänen miehistään sai asestettuna kömpiä yhteen säkeistä; pieni läppä jätettiin kuitenkin avoimeksi hengitystä varten. Sit-ten sulki hän säkit, niin että kuka tahansa saattoi luulla niissä ole-van öljyä sisällä. Täydentääkseen vielä petostaan kostutti hän säkit ulkoapäin öljyllä, jota hän otti täysinäisestä säkistä.

Lastattuaan nyt nuo kolmekymmentäseitsemän rosvoa, kun-kin säkkiinsä pistettynä, sekä öljyllä täytetyn säkin muulien sel-kään lähti päällikkö niiden kanssa matkalle kaupunkia kohti, jonne saapui iltahämärissä. Hän meni portista sisään ja suoraa tietä Ali Baban talon luo aikoen pyytää itselleen ja muuleilleen yösi-jaa. Hänen ei tarvinnut koputtaa, sillä Ali Baba seisoi ovensa edessä hengittäen raitista ilmaa illallisen jälkeen. Päällikkö pysäytti senvuoksi muulinsa, kääntyi Ali Baban puoleen ja sanoi hänelle: »Herra, tuon öljyä, jonka tässä näet, kaukaa myydäkseni sen huomenaamulla torilla; mutta koska on jo niin myöhäistä, en tiedä, mistä voisin saada yösijan. Jollei siitä koituisi liian paljon vaivaa sinulle, pyytäisin sinua täksi yöksi majoittamaan minut kattosi alle; olisin siitä sinulle suuresti kiitollinen.» Vaikkakin Ali Baba oli jo metsässä nähnyt miehen, joka nyt hänelle puhui, vieläpä kuullut hänen äänensäkin, ei hän kuitenkaan voinut tuntea häntä öljykauppiaan puvussa noiden neljäkymmenen rosvon päälliköksi. »Tervetuloa luokseni!» sanoi hän, »astu sisään!» Näin sanoen teki hän tilaa päällikön ja hänen muuliensa käydä pihalle.

Ali Baba huusi nyt orjaansa ja käski hänen heti purettuaan muulien kuormat viedä eläimet talliin ja panna niiden eteen ohria ja heiniä. Myöskin meni hän keittiöön ja käski Morgianea val-mistamaan vieraalle hyvän illallisen ja huoneen vuoteineen.

Vielä suurempaakin kunniaa osoitti Ali Baba vieraalleen. Nähtyään nimittäin, että rosvopäällikkö oli purkanut muulien kuormat ja että eläimet hänen käskynsä mukaan oli viety talliin, otti hän vierasta kädestä, johti hänet saliin, jossa oli tapana ottaa vieraita vastaan, ja selitti, ettei voisi suostua siihen, että hänen vieraansa yöpyisi pihalla. Rosvopäällikkö kieltäytyi tästä kunniaista ja selitti, ettei hän tahtonut olla rasituksena; mutta Ali Baba pyysi häntä niin kohteliaasti ja niin hartaasti, ettei päällikkö kauempaa

voinut vastustaa häntä. Ali Baba ei ainoastaan pitänyt hänelle seuraa siksi, kunnes Morgiane toi illallisen, vaan hän keskusteli hänen kanssaan vielä aterian aikanakin kaikenkaltaisista asioista, joiden arveli häntä huvittavan, eikä jättänyt häntä, ennenkuin hän oli lopettanut aterian. »Jätän sinut nyt yksin», sanoi Ali Baba sitten; »jos toivot jotain, tarvitsee sinun vain lausua se julki; kaikki minun talossani on käytettävissäsi.» Rosvopäällikkö nousi yhdessä Ali Baban kanssa ruokapöydästä ja seurasi häntä ovelle. Sillävälän kuin Ali Baba nyt meni keittiöön keskustelemaan Morgianen kanssa, lähti rosvopäällikkö pihalle sillä tekosyillä, että hän aikoi käydä tallissa katsomassa, ettei hänen muuleiltaan puuttunut mitään.

Kehoitettuaan Morgianea uudelleen mitä parhaiten huolehtimaan vieraasta lisäsi Ali Baba hänelle: »Morgiane, aion vain vielä sanoa sinulle, että aamulla varhain menen kylpyyn; laita kylpyliinani kuntoon ja anna ne Abdallahille» — niin oli orja nimeltään — »ja valmista sitten minulle hyvä lihaliemi siksi kun tulen kotiin!» Annettuaan nämä määräykset meni hän levolle.

Sillävälän antoi rosvopäällikkö tallista palattuaan määräyksensä miehilleen. Ensimmäisestä säkistä viimeiseen sanoi hän jokaiselle: »Kun minä makuuhuoneestani heitän pieniä kiviä alas, leikkaa silloin veitsellä, joka sinulla on mukanas, säkki halki ylhäältä alas asti ja kömmi aukosta esille; pian sen jälkeen olen minä luonanne.» Veitsi, josta hän puhui, oli tarkoitusta varten erikoisesti terotettu ja hiottu. Sen jälkeen palasi hän takaisin ja heti, kun hän näyttäytyi keittiön ovesta, otti Morgiane kynttilän ja johdatti hänet hänelle varattuun huoneeseen ja jätti hänet sinne yksin tiedusteltuaan ensin, tarvitsiko hän mitään. Ollakseen herättämättä minkäänlaista epäluuloa sammutti rosvopäällikkö pian sen jälkeen kynttilän ja asettui vuoteeseen täysissä vaatteissa, jotta voisi hetken aikaa nukahdettuaan jälleen nousta ylös.

Morgiane ei unohtanut Ali Baban määräystä. Hän laittoi kuntoon kylpyliinat, antoi ne Abdallahille, joka ei vielä ollut mennyt levolle, ja asetti lihaliemipadan tulelle. Hänen hämmäntäessään pataa sammui äkkiä lamppu. Koko talossa ei ollut enempää öljyä eikä sattumalta yhtään kynttilääkään varastossa. Mikä nyt neuvoksi? Pulassaan lähti Morgiane pihalle ottaakseen pisanan öljyä vicraan säkeistä.

Lähestyessään ensimmäistä säkkiä, kysyi sen sisällä piilevä rosvo aivan hiljaa: »Joko on aika?» Vaikka rosvo oli puhunut niin hiljaa, hämmästyivät Morgiane kuitenkin tuota salaperäistä ääntä.

Jokainen muu orjatar olisi varmasti nostanut siitä aika melun ja ehkä saanut aikaan suuren onnettomuuden. Mutta Morgiane käsitti kohta, mikä hirvittävä vaara nyt uhkasi Ali Babaa ja hänen perhettään sekä häntä itseään, ja että hänen nyt täytyisi ryhtyä tarpeellisiin toimiin niin nopeaan kuin suinkin ja ilman mitään melua. Joutumatta vähimmässäkään määrässä kauhun valtaan vastasi hän, kuin olisi ollut rosvopäällikkö: »Ei vielä, mutta kohta!» Sitten lähestyi hän seuraavaa säkkiä, josta hän kuuli saman kysymyksen, ja niin edelleen, kunnes hän tuli viimeisen, öljyä täynnä olevan säkin luo. Jokaiseen kysymykseen antoi hän aina saman vastauksen.

Tästä ymmärsi Morgiane, ettei hänen isäntänsä ollutkaan, kuten luuli, majoittanut taloonsa öljykauppiasta, vaan kolmekymmentäseitsemän rosvoa päällikköineen. Siksi täytti hän kiireesti ruukkunsa öljyllä, jonka otti viimeisestä säkistä, ja palasi sitten keittiöön. Kaadettuaan öljyä lamppuun ja sytytetyään sen otti hän suuren kattilan, meni jälleen pihalle ja täytti sen öljyllä viimeisestä säkistä. Hän riensi samaa tietä keittiöön takaisin ja asetti kattilan voimakkaalle tulelle lisäten uuniin uudelleen ja uudelleen puita, sillä mitä pikemmin öljy kiehuisi, sitä pikemmin saisi hän täytäntöön suunnitelmansa, jonka hän oli laatinut koko talon yhteiseksi parhaaksi ja joka ei sallinut mitään viivytystä. Kun öljy vihdoin kiehui, otti Morgiane kattilan ja kaatoi jokaiseen säkkiin, ensimmäisestä viimeiseen saakka, niin paljon kiehuvaa öljyä kuin oli tarpeen tappamaan säkissä olevan.

Suoritettuaan tämän kaiken aivan melutta palasi Morgiane takaisin keittiöön tyhjine kattiloineen ja sulki oven. Hän sammutti nyt sytyttämänsä suuren tulen jättäen jäljelle vain niin paljon, kuin oli tarpeen Ali Baban lihaliemen keittämistä varten. Vihdoin sammutti hän lampunkin ja oli aivan hiljaa; sillä hän oli päättänyt, ettei menisi levolle ennen kuin oli nähnyt pihalle päin olevasta keittiön akkunasta kaiken, mitä pihalla tapahtuisi.

Neljännestuntiakaan ei Morgiane vielä ollut odottanut, ennenkuin rosvopäällikkö heräsi. Tämä nousi ylös, avasi akkunan, katsoi ulos ja kun ei hän enää nähnyt valoa missään, vaan kaikkialla talossa vallitsi mitä syvin hiljaisuus, antoi hän sovitun merkin heittäen pieniä kiviä alas. Useat niistä kuuluivat äänestä päättäen putoavan nahkasäkeille. Hän kuunteli tarkkaavaisesti, muttei huomannut mitään, josta olisi voinut päättää väkensä liikkuvan. Tästä tuli hän levottomaksi ja heitti toisen ja kolmannen kerran kiviä alas.

Ne putosivat säkeille, muttei ainoakaan rosvoista näyttänyt pienintäkään elonmerkkiä. Kun ei hän voinut tätä käsittää, meni hän niin hiljaa kuin mahdollista alas pihalle ja lähestyi ensimmäistä säkkiä. Mutta kun hän aikoi kysyä sen sisällä olevalta rosvolta, nukkuiko hän, pisti hänen nenäänsä säkistä öljyn ja jonkin palaneen katku, ja tästä huomasi hän nyt, että hänen suunnitelmansa Ali Babaa vastaan oli täydelleen epäonnistunut. Hän meni nyt seuraavan säkin luo ja niin edelleen viimeiseen saakka ja huomasi, että kaikki hänen miehensä olivat samalla tavalla surmatut. Öljyn vähentyminen täydestä öljysäkistä osoitti hänelle, mitä keinoa oli käytetty hänen suunnitelmansa tuhoamiseksi. Nyt, nähdessään kaikki toiveensa pirstaleina, murtautui hän epätoivoissaan ulos portin kautta, joka johti pihalta Ali Baban puutarhaan, ja pakeni hyppäämällä puutarhamuurin yli.

Kun ei Morgiane enää kuullut mitään melua, eikä rosvo-päällikkö pitkänkään odotuksen jälkeen näyttänyt palaavan, oli hän varma siitä, että päällikkö oli paennut puutarhan kautta, sillä ovista ei hän ollut päässyt livistämään, koska ne olivat kaksinkertaisessa lukossa. Suuresti iloissaan siitä, että oli onnistunut pelastamaan koko talon, meni Morgiane vihdoin vuoteeseen ja nukahti. Mutta Ali Baba nousi ylös ennen päivänkoittoa ja meni orjansa seuraamana kylpyyn. Hänellä ei ollut vähintäkään aavistusta niistä hirveistä asioista, joita oli tapahtunut talossa hänen nukkuessaan; sillä Morgiane ei ollut pitänyt tarpeellisena herättää häntä, koska hänellä ei vaaran hetkenä ollut aikaa tuhlattavaksi eikä hän torjuttuaan vaaran tahtonut häiritä hänen rauhaansa.

Kun Ali Baba palasi kylvystä kotiinsa ja aurinko jo loisti kirkkaalla taivaalla, ihmetteli hän suuresti nähdessään öljysäkkien vielä seisovan entisellä paikallaan; hänen mielestään oli kummallista, ettei kauppias jo ollut mennyt aaseineen torille. Siksi kysyi hän asiaa Morgianelta, joka avasi hänelle oven ja joka oli antanut kaiken olla sellaisenaan, jotta Ali Baba itse saisi nähdä selvästi, mitä hän oli isäntäväkensä pelastukseksi tehnyt. »Hyvä isäntäni», vastasi hänelle Morgiane, »Allah ja pyhä profeetta varjelkoon sinua ja taloasi! Sinä tulet paremmin vakuutetuksi siitä, mitä haluat tietää, kun omin silmin näet, mitä sinulle näytän. Vaivaudu senvuoksi tulemaan kanssani!» Ali Baba seurasi palvelustyttöään; tämä lukitsi oven, vei hänet ensimmäisen säkin luo ja sanoi sitten: »Silmäilehän tähän säkkiin; vielä milloinkaan et liene nähnyt sellaista öljyä.»

Ali Baba katsoi säkkiin, ja kun hän näki siellä miehen, pelästyi hän ylenmäärin, kirkaisi ääneen ja hypähti taaksepäin kuin olisi astunut käärmeen päälle. »Älä pelkää mitään», sanoi Morgiane hänelle, »mies, jonka tuossa näet, ei tee sinulle enää mitään pahaa. Hän on täyttänyt ilkitöittensä miⁱⁿ; nyt ei hän ole enää kenellekään vahingoksi, sillä hän on kuollut.» — »Morgiane», huudahti Ali Baba, »pyhän profeetan nimessä! Sano minulle, mitä tämä merkitsee!» — »Selitän sen sinulle», sanoi Morgiane; »mutta hilitse ihmetyksen purkauksesi äläkä ärsytä naapureiden uteliaisuutta, jotteivät he saisi tietää asiaa, jonka salassa pitäminen on mitä tärkeintä sinulle. Katso vielä kuitenkin muitakin säkkejä!» Ali Baba katsoi vuoronperään jokaiseen säkkiin, ensimmäisestä viimeiseen saakka, missä olevaa öljyä ilmeisesti oli aika tavalla vähennetty. Nähtyään nyt kaiken jäi Ali Baba seisomaan paikalleen kuin siihen kiinni juurtuneena luoden silmänsä milloin säkkeihin, milloin Morgianeen, ja niin suuri oli hänen hämmästyksensä, ettei hän pitkään aikaan voinut lausua sanaakaan. Vihdoin tointui hän jälleen ja kysyi: »Mutta mihin on sitten kauppias joutunut?» — »Kauppias», vastasi Morgiane, »on yhtä vähä kauppias kuin minä olen sitä. Sanon sinulle, mikä hän on ja mihin hän on paennut. Mutta sinun on paljon mukavampi kuunnella kertomustani huoneessasi; sillä terveytesi vaatii sinua nauttimaan nyt kylvystä palatessasi hieman lihalientä.»

He lähtivät sisälle, ja ojennettuaan isännälleen hänelle keittemänsä liemen kertoi Morgiane hänelle laveasti edellisen yön tapahtumat. Kummastellen kuunteli Ali Baba uskollista palvelijaansa, joka lopetti kertomuksensa näillä sanoilla: »Tällainen on nyt se juttu, jonka halusit kuulla, ja olen vakuutettu siitä, että se on yhteydessä erään huomion kanssa, jonka olen tehnyt joitakuita päiviä sitten, mutta jota en luullut tarvitsevani kertoa sinulle. Kun nimittäin kerran varhain aamulla palasin käynniltäni kaupungilla, huomasin, että talomme oveen oli tehty valkea merkki ja päivää myöhemmin punainen merkki. Mutta koska en nyt tien-nyt, mitä tarkoitusta varten tämä oli tehty, niin merkitsin kumpaisellakin kerralla samalla tavalla kolmen, neljän talon ovet ennen ja jälkeen meidän omaamme talorivissä. Kun nyt asetat tämän yhteyteen viime yön tapahtumain kanssa, olet huomaava, että kaikki tämä on metsän rosvojen hankkeita; heidän joukkonsa on kuitenkin, en tiedä miksi, vähentynyt kahdella miehellä. Miten asian laita lieneekin, on heitä vielä kolme elossa. Minä

puolestani en ole lyövä laimin mitään täyttääkseni velvollisuuteni sinua suojellakseni.»

Kun Morgiane oli lopettanut, ymmärsi Ali Baba hyvin, kuinka tärkeän palveluksen tämä oli hänelle tehnyt, ja kiitollisena puhui hän hänelle: »En tahdo kuolla, ennenkuin olen palkinnut sinut ansiosi mukaan. Sinulle olen kiitollisuuden velassa hengestäni, ja antaakseni sinulle siitä heti todistuksen lahjoitan sinulle tästä hetkestä alkaen vapauden; mutta pidätän itselleni kuitenkin oikeuden muistaa sinua vielä edelleenkin. Myöskin minä olen vakuutettu siitä, että noilla neljälläkymmenellä rosvolla on tekemistä tämän tapahtuman kanssa. Kaikkivaltias Allah on laupeudessaan pelastanut minut sinun kätesi avulla; toivon, että hän on edelleenkin varjeleva minua heidän ilkeydeltään ja vapauttava maailman noiden kirottujen kyykäärmeensikiöiden vainosta. Nyt on meidän kuitenkin ennen kaikkea haudattava noiden lurjusten ruumiit, mutta kaikessa hiljaisuudessa, niin ettei kukaan voi aavistaa mitään heidän kohtalostaan, siitä pidän minä huolen Abdallahin kanssa.»

Ali Baban puutarha oli sangen pitkä ja takaosastaan korkeiden puiden rajoittama. Vitkastelematta meni hän orjansa kanssa näiden puiden siimekseen kaivaakseen pitkän ja leveän kuopan. Sitten vetivät he ruumiit nahkasäkeistä esille, panivat syrjään aseet, joilla rosvot olivat varustetut, laahasivat ruumiit toisen toisen jälkeen kuoppaan, lapioivat mullan niiden päälle ja tasoittivat sitten maan ympärillä, niin että se oli taas samanlainen kuin ennenkin. Oljysäkit ja aseet antoi Ali Baba huolellisesti kätkeä; mutta muulit, joita hän ei voinut mihinkään käyttää, lähetti hän useissa erissä torille ja antoi orjansa myydä ne.

Sillävälin oli neljäkymmenen rosvon päällikkö kirvelevin sydämin palannut takaisin metsään. Raivon ja tuskan raatelemana saapui hän takaisin luolaan tietämättä itseään oikein, miten sinne tuli. Kauhealta tuntui hänestä olla yksin tässä synkässä paikassa. »Te minun urheat mieheni kaikki», huusi hän, »valvottujen öitteni, taistelujeni ja ponnistusteni toverit, missä olette te? Mitä voin tehdä ilman teitä? Milloin saan enää kokoon sellaisen kelpo joukon, kuin te olitte? Täytyykö minun jättää kaikki tämä kulta ja hopea saaliiksi sille, joka jo on rikastunut osalla siitä? En voi enkä saa muuta ajatella, ennenkuin olen ottanut hänet hengiltä. Se, mitä en voinut saada aikaan teidän voimakkaalla avullanne, täytyy minun nyt tehdä aivan yksin; ja jos voin säilyttää aarteen hallus-

sani, niin olen myös pitävä huolen siitä, ettei siltä ole minun jälkeeni puuttuva urhoollista isäntää, joka sitä suojelee ja yhä kartuttaa tulevia sukupolvia varten.» Päästyään tähän päätökseen rauhoittui rosvopäällikkö jälleen; hän heittäytyi uudelleen ihanien toiveiden valtaan ja vaipui syvään uneen.

Seuraavana aamuna heräsi rosvopäällikkö varhain, pukeutui sangen komeaan pukuun, meni kaupunkiin ja otti asunnon eräästä karavaanimajapaikasta. Odottaessaan, että se, mitä Ali Baban luona oli tapahtunut, herättäisi huomiota, kysyi hän majapaikan hoitajalta sattumalta, kuuluuko kaupungilta mitään uutta, ja tämä kertoi hänelle kaikenlaisia asioita, muttei sitä, mitä hän halusi tietää. Tästä päätti hän, että Ali Baba piti asian salaisuutenaan, koskei hän tahtonut tulevan julkisesti tiedoksi, että hän tiesi jotain aarteesta; todennäköisesti tiesi hän myös, että hänen henkeään sentähden väijyttiin. Tämä vahvisti vain rosvopäällikön päätöstä tehdä kaikkensa toimittakseen hänet yhtä salaisesti tieltä pois. Rosvopäällikkö varusti itselleen hevosen, jolla hän teki useita matkoja metsään tuoden sieltä asuntoonsa kaikessa salaisuudessa kallisarvoisia silkkikankaita ja hienoja harsoja. Kun hän sitten oli koonnut niin paljon tavaraa kuin piti tarpeellisena, vuokrasi hän myymälän myydäkseen ne. Hänen liikettään vastapäätä oli se myymälä, joka aikaisemmin oli kuulunut Kasimille, mutta jonka jonkun aikaa sitten Ali Baban poika oli ottanut haltuunsa.

Rosvopäällikkö, joka oli ottanut nimen Chogia Husein, ei lyönyt laimin uutena tulokkaana käydä tavanmukaisella vierailulla naapureitten luona. Koska Ali Baban poika oli vielä nuori, sorja ja sangen järkevä ja hän tämän kanssa joutui puheisiin useammin kuin muiden kauppiaiden kanssa, sukeutui heidän välilleen pian ystävyys. Rosvopäällikkö etsi hänen seuraansa sitä enemmän, kun hän pari kolme päivää myymälänsä perustamisen jälkeen tunsu Ali Baban, joka kävi poikaansa tervehtimässä ja tapansa mukaan viipyi kauan aikaa hänen luonaan. Kun hän nyt sai tietää Ali Baban olevan nuorukaisen isän, kävi hän nuorukaiselle vielä toista vertaa kohteliaammaksi, hän mielisteli häntä, antoi hänelle pieniä lahjoja ja kutsui hänet usein aterialle.

Ali Baban poika arveli, että hänen velvollisuutensa olisi vastata Chogia Huseinin kohteliaisuuksiin; mutta kun hänen asuntonsa oli sangen ahdas eikä erikoisen mukavasti sisustettu vieraiden vastaanottamista varten, puhui hän asiasta isälleen. Ali Baba otti ilolla tehtäväkseen vieraan kestitsemisen. »Poikani», sanoi hän,

»huomenna on perjantai, ja koska suuret kauppiaat, kuten Chogia Husein ja sinä, tänä päivänä pitävät liikkeensä suljettuina, niin mene iltapäivällä kävelylle hänen kanssaan ja sovita niin, että paluumatkalla kuljette minun taloni ohi ja sinä pyydät häntä käymään sisälle. On parempi, että asia järjestyy niin, kuin että sinä suorastaan kutsuisit hänet. Minä käsken Morgianen laittaa illallisen valmiiksi.»

Perjantai-iltapäivällä tapasivat Ali Baban poika ja Chogia Husein toisensa sovitulla paikalla ja lähtivät kävelylle. Takaisin tultaessa johti Ali Baban poika ystävänsä tahallaan kadulle, jonka varrelle hänen isänsä asui, ja heidän tultuaan ovelle pysähtyi hän, koputti hän ovelle ja sanoi: »Tämä on isäni talo; koska olen kertonut hänelle paljon ystävyystämme, on hän pyytänyt minua hankkimaan hänelle kunnian tutustua sinuun. Pyydän sinua nyt lisäämään kohteliaisuutesi määrää minua kohtaan vielä tälläkin tavoin.»

Vaikkakin Chogia Husein nyt oli tullut siihen päämäärään, johon hän pyrki, nimittäin päässyt Ali Baban taloon ja saanut tilaisuuden surmata hänet ilman vaaraa ja suurta meteliä, teeskenteli hän kuitenkin haluavansa ottaa jäähyväiset. Mutta koska Ali Baban orja juuri tällä hetkellä avasi oven, otti poika ystävänsä kohteliaasti kädestä, meni edellä ja pakotti Chogia Huseinin astumaan sisälle.

Ali Baba otti Chogia Huseinin vastaan mitä kohteliaimmin sen ystävyyden tähden, jota tämä oli osoittanut hänen pojalleen, ja pian pakinoivat he ystävällisesti keskenään. Kun nyt oli tullut aterian aika ja kaikki oli sitä varten valmiina, auttoi Morgiane Abdallah-orjaa kattamaan ruokapöydän ja kantamaan ruokalajit sisään. Mutta heti nähdessään Chogia Huseinin tunsu hän hänet valepuvusta huolimatta rosvopäälliköksi ja tarkastettuaan häntä pitempään ja tarkempaan huomasu hän, että vieraan vaatteiden alle oli kätkeyty tikari. »Maltahan!» sanoi hän itsekseen, »tuo konna on tullut murhaamaan isäntäni. Mutta senpä minä estän!»

Heti saatuaan Abdallahin kanssa pöydän katettua, käytti Morgiane sitä aikaa, jolloin herrat söivät, tarpeellisiin valmistuksiin suunnitelmansa toteuttamiseksi; hän oli juuri saanut ne suoritetuiksi, kun Abdallah ilmoitti, että oli aika ruveta tarjoilemaan hedelmiä. Morgiane vei ne sisälle heti, kun Abdallah oli korjannut ruoat pöydältä. Sitten asetti hän Ali Baban viereen pienen

pöydän ja sille viiniä ja kolme pikaria; tämän tehtyään meni hän Abdallahin kanssa ulos ikäänkuin olisi aikonut syödä hänen kanssaan illallista.

Nyt arveli väärä Chogia Husein tulleen sopivan hetken Ali Baban surmaamiseen. »Nyt», sanoi hän itsekseen, »juotan isän ja pojan humalaan, eikä poika, jonka hengen mielelläni säästän, pysty estämään minua työntämästä tikaria isän sydämeen. Sitten pakenen, kuten ensi kerrallakin, puutarhan kautta sillävälän kuin keittäjätär ja orja vielä aterioivat tai nukkuvat keittiössä.»

Mutta Morgiane oli älynnyt valepukuisen Chogia Huseinin aiheet eikä antanut hänelle aikaa panna täytäntöön viekesta suunnitelmaansa. Sensijaan että olisi syönyt illallista puki hän päälleen kauniin tanssipuvun, valitsi siihen sopivan hiussomisteen, pani vyötäisilleen kullatusta hopeasta tehdyn vyön ja kiinnitti siihen tikarin, jonka tuppi ja kahva olivat samaa metallia; kasvoilleen pani hän kauniin naamarin. Pukeuduttuaan siten sanoi hän Abdallahille: »Ota rumpusi ja menkäämme sisälle näyttämään isäntämme vieraalle niitä hauskoja tansseja, joita usein iltaisin esitämme isännällemme.» Abdallah otti rummun, kulki sitä lyöden Morgianen edellä ja astui saliin. Hänen takanaan tuli Morgiane niiaen siroasti ja ikäänkuin pyytäen lupaa saada näyttää taitoaan. Kun Abdallah näki, että Ali Baba aikoi puhua, lakkasi hän rummuttamasta. »Tulehan vain tänne, Morgiane», sanoi Ali Baba; »Chogia Husein arvostelkoon taitosi ja sanokoon sitten mielihiteensä siitä meille.» Sitten sanoi hän Chogia Huseinin puoleen kääntyen: »Älä luule, herra, että olen suurilla kustannuksilla hankkinut sinulle tämän huvin. Kuten näet, keittäjättäreni ja orjani vain huvittavat meitä sillä tavalla. Toivon, että se miellyttää sinua!»

Chogia Husein ei ollut valmistunut siihen, että Ali Baba tarjoaisi aterian jälkeen vielä tällaistaakin huvia. Vaikkakin hänelle olisi ollut paljon enemmän mieleen, että Ali Baba olisi säästänyt häneltä tämän näytännön, teeskenteli hän kuitenkin olevansa kovasti mielissään ja oli kyllin kohtelias lausukseensa Ali Baballe, että kaikki, mikä huvittaa hänen kunnioitettavaa ystäväänsä, on tietysti oleva myös hänelle itselleen suuri ilon aihe.

Kun nyt Abdallah näki, että Ali Baba ja Chogia Husein olivat lopettaneet keskustelunsa, alkoi hän uudelleen lyödä rumppaan ja lauloi samalla erästä tanssilaulua. Mutta Morgiane, joka ei suinkaan ollut taidoltaan harjaantuneita tanssijoita ja tanssijattaria huonompi, tanssi niin, että se olisi herättänyt ihailua jokai-

sessä muussa seurassa kuin juuri tässä; kaikkein vähimmin herätti Morgianen taide valepukuisen Chogia Huseinin mielenkiintoa.

Tanssittuaan nyt sangen taitavasti ja suloisesti useita tansseja veti Morgiane vihdoin tikarin esille, heilutti sitä kädessään ja

Morgiane, joka ei suinkaan ollut taidoltaan harjaantuneita tanssijoita ja tanssijattaria huonompi, tanssi niin, että se olsi herättänyt ihailua jokaisessa muussa seurassa kuin juuri tässä.

tanssi uuden tanssin, joka voitti kaikki edelliset. Mitä moninaisimmat kuviot, joita hän muodosti, keveät liikkeet, rohkeat hypyt ja ihmeelliset käänteet ja asennot, joita hän otti milloin ojentaessaan tikarin ikäänkuin iskuun, milloin teeskennellen lävistävänsä sillä oman rintansa, olivat mitä suloisimmat katsella. Vihdoin näytti hän tanssineen itsensä hengästyksiin; hän tempaisi vasemmalla

kädellään Abdallahilta rummun ja pitäen oikeassa tikaria tarjosi hän rummun onton puolen Ali Baballe, kuten tanssijain ja tanssijattarien on tapana tehdä vedotessaan katselijainsa anteliaisuuteen.

Ali Baba heitti Morgianen rumpuun kultarahan. Nyt kääntyi Morgiane Ali Baban pojan puoleen, joka seurasi isänsä esimerkkiä. Chogia Husein, nähdessään Morgianen tulevan luokseen, oli parhaiksi ottanut rahapussinsa esille antaakseen myös lahjan ja pisti juuri kätensä pussiin, kun Morgiane rohkeasti ja päättäväisesti lävisti rosvopäällikön sydämen, niin että hän vaipui hengetönnä alas. Ali Baba ja hänen poikansa kauhistuivat ylenmäärin tätä tekoa ja alkoivat ääneen valittaa. »Sinä onneton!» huusi Ali Baba, »mitä oletkaan tehnyt! Aiotko tuhota minut ja koko perheeni?» — »Ei, isäntäni», vastasi Morgiane, »päinvastoin olen tehnyt sen sinun pelastukseksesi.» Ja hän avasi Chogia Huseinin vaatteet, näytti Ali Baballe tikaria, jolla hän oli varustautunut ja sanoi si ten: »Katso nyt, minkä katalan vihollisen kanssa olet ollut tekemisissä; ja jos katsot häntä tarkemmin kasvoihin, niin varmasti tunnet hänessä vale-öljykauppiaan ja neljäkymmenen rosvon päällikön. Hän tuli sinua murhaamaan. Mutta minä tunsin hänet ensi näkemältä ja keksin hänen suunnitelmansa. Allah olkoon kiitetty!»

Koko sydämellään tunsii Ali Baba, kuinka äärettömässä kiitollisuudenvelassa hän oli Morgianelle, joka nyt toisen kerran oli pelastanut hänen henkensä. Syleillen häntä sanoi hän: »Morgiane, olen antanut sinulle vapautesi ja silloin luvannut, etten jätä kiitollisuuteni osoittamista siihen, vaan että tahdon tehdä hyväksesi vielä enemmänkin. Sopiva aika on nyt tullut: tästä lähtien olet sinä minun miniäni».

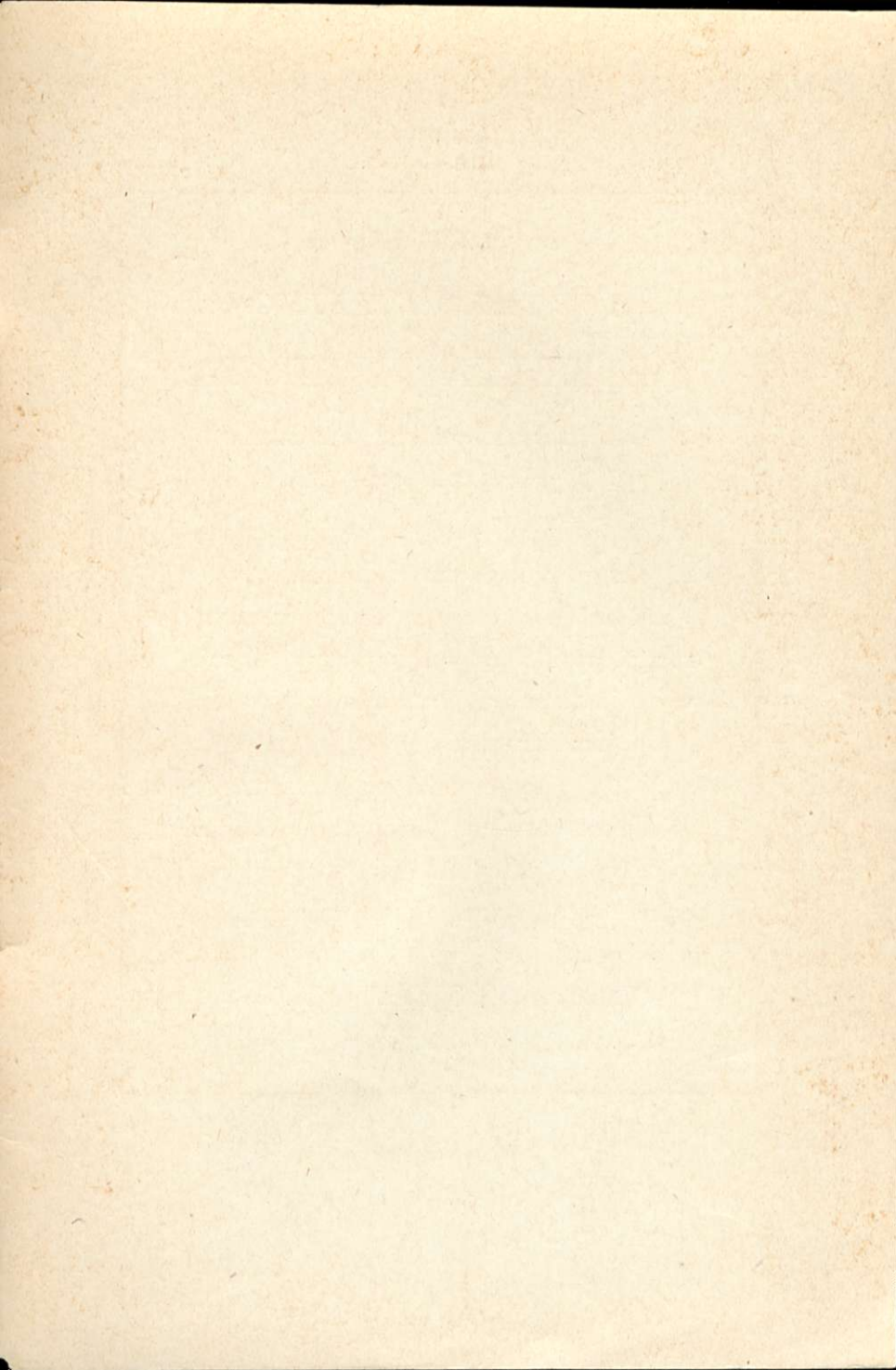
Sitten kääntyi hän poikansa puoleen ja sanoi tälle: »Sinä olet hyvä poika, ja uskon, ettet pidä kohtuuttomana sitä, että annan sinulle Morgianen puolisoksi, vaikkakaan en ole enemmin kysynyt mielipidettäsi. Sinä ole hänelle yhtä suuressa kiitollisuudenvelassa kuin minä itse; sillä on päivänselvää, että Chogia Husein on teeskennellyt sinulle ystävyyttä vain saadakseen minut helpommin salakavalasti surmattua, eikä ole epäilystäkään siitä, etteikö hän siinä onnistuttuaan olisi uhrannut sinuakin kostonhimolleen. Ajattele sitäpaitsi, että sinulla Morgianessa, jos menet hänen kanssaan naimisiin, on paras turva päiviesi loppuun asti.»

Poika ei vähintäkään vastustellut, vaan ilmoitti päinvastoin haluavansa avioliittoa omastakin halustaan eikä vain kuuliaisuudesta isäänsä kohtaan. Sitten ryhdyttiin Ali Baban talossa toimiin rosvopäällikön ruumiin hautamiseksi muiden rosvojen viereen, ja tämä tapahtui niin salaisesti ja kaikessa hiljaisuudessa, että tapaus tuli tietoon vasta monien vuosien kuluttua, kun ei enää ollut elossa ketään, joka oli osallisena tuohon merkilliseen juttuun.

Mutta muutamia päiviä myöhemmin vietti Ali Baba poikansa ja Morgianen häitä suurella loistolla ja komealla juhla-aterialla, johon toivat vaihtelua tanssit, näytelmät ja muut tavanmukaiset huvitukset. Olipa hänellä ilo nähdä, kuinka hänen kutsumansa ystävät ja naapurit, jotka eivät voineet tietää näiden häiden todellista syytä, mutta muuten kyllä tiesivät ja tunsivat Morgianen hyvät ominaisuudet, ylistivät häntä hänen jalomielisyytensä ja hyväsydämisyytensä tähden.

Ali Baba ei ollut käynyt rosvojen luolassa enää sen jälkeen, kun hän oli nähnyt siellä veljensä Kasimin ruumiin ja tuonut sen kotiin yhdellä kolmesta aasistaan, sillä hän pelkäsi tapaavansa rosvot siellä tai joutuvansa niiden yllättämäksi. Mutta myös noiden kolmenkymmenen kahdeksan rosvon, päällikkö siihen luetuna, kuoltua varoi hän kauan aikaa palaamasta sinne takaisin, koska hän pelkäsi niiden kahden rosvon, joiden kohtalosta hän ei tiennyt mitään, olevan vielä elossa. Vihdoin vuoden kuluttua, kun hän näki, ettei enää mitään ollut tekeillä häntä vastaan, päätti hän uteliaisuudessaan tehdä vielä kerran matkan luolalle; kuitenkin ryhtyi hän ennakolta tarpeellisiin varokeinoin. Hän nousi hevosen selkään ja saavuttuaan luolalle piti hyvänä enteitä sitä, ettei nähnyt ihmisten eikä hevosten jälkiä. Hän nousi alas hevosen selästä, sitoi sen kiinni puuhun, astui luolan ovelle ja lausui: »Sesam, aukene!» Ovi avautui, hän meni sisään, ja kaikki luolan sisällä oli sellaisessa kunnossa, että hän voi siitä päättää, ettei siellä oltu käyty sen jälkeen, kun valepukuinen Chogia Husein oli perustanut liikkeensä kaupunkiin, ja että kaikki neljäkymmentä rosvoa siis olivat joutuneet tuhon omiksi. Myöskään ei hän enää ollenkaan epäillyt sitä, että hän itse oli ainoa ihminen maailmassa, joka tiesi, miten luolan ovi voitiin avata ja että sen aarteet nyt olivat yksinomaan hänen käytettävissään. Mukaansa oli hän ottanut haarapussin; tähän sulloi hän niin paljon kultaa, kuin arveli hevosen jaksavan kantaa, ja palasi sitten takaisin kaupunkiin.

Myöhemmin vei Ali Baba poikansakin kallioluolaan ja opetti hänelle sen avaamisen salaisuuden. Salaisuus meni perintönä heidän jälkeläisilleen, jotka samaten nauttivat siitä onnekseen viisaasti ja kohtuullisesti. Kaikki elivät he loistavan komeasti ja nauttien ympäristönsä suurta kunnioitusta.

RUDYARD KIPLING:
VEIKEITÄ JUTTUJA.

Tekijän suurenmoisesti kuvittama.

Hinta sid. 20:—.

Rudyard Kipling on meidän aikamme kertojista kaikkein ensimmäisiä.

Hänellä on aivan erikoinen kyky kertoa lapsille niin uskottavasti, opettavasti ja kauniisti, että aikuisetkin siitä aivan hurmautuvat.

Luettuamme vielä kerran nämä nerokkaasti kerrotut lastenjutut voimme vakuuttaa Teille, että hauskeempaa kirjaa emme ole löytäneet koko maailmankirjallisuudesta.

Lukekaa »VEIKEÄT JUTUT»!

Hinta 2 mk.